

Antoni Wit

tekst: Agata Machota-Gawron

Kiedy myślimy o „wielkich Polakach”, zazwyczaj odnosimy się do postaci, których postępowanie wpisało się w karty historii, ale które już dawno odeszły. Mickiewicz, Chopin, Jan Paweł II, Czesław Miłosz to kilka przykładów. Nasza polska skłonność do czczenia zmarłych czasami jednak przysłania nam oczy tak, że przestajemy widzieć

Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach oraz Orkiestry i Chóru Polskiego Radia i Telewizji w Krakowie. Obecnie jest dyrektorem naczelnym i artystycznym Filharmonii Narodowej w Warszawie.

Wziął udział w wielu nagraniach koncertowych (ponad 150 nagrań dla wytwórni EMI, Sony i Naxos!), w tym nagrażanych koncertów Prokofiewa oraz

„Carmina Burana” to znany i lubiany przez publiczność utwór. Napisany przez niemieckiego kompozytora Carla Orffa w 1935-36 r. wciąż porywa słuchaczy swoją dynamiką, pierwotnym rytmem i siłą wyrazu. Ponieważ muzykę wykonuje duża orkiestra, której towarzyszy chór męski, kobiecy i dziecięcy, Boettcher Concert Hall wypełniony był tego dnia ponad miarę. W jego cen-

żyjących, którzy zasługują na to, aby doceniać i mówić o nich teraz.

Na początku kwietnia odwiedziła Denver bardzo znana i wybitna osobistość, bynajmniej nie żaden polski komik ani gwiazda muzyki pop. Osoba ta, nasz rodak, krakowianin z urodzenia, to jeden z najlepszych dyrygentów na świecie. Do Denver przyjechał, aby przewodniczyć Orkiestrze Symfonicznej stanu Kolorado podczas wykonania koncertu „Carmina Burana”. Już wiele tygodni przed jego przybyciem nagłaśniano jego przyjazd w środkach masowego przekazu. To jego wizerunek zdobił plakat reklamujący koncert, a nie kompozytora czy orkiestry. Tą oczekiwaną osobistością był, oczywiście, Antoni Wit.

Ścieżkę jego międzynarodowej kariery wyznaczają prace z największymi orkiestrami Europy, obu Ameryk, a także Azji. W Polsce pracował z orkiestrami Filharmonii Pomorskiej, Narodowej

Koordinowanie poszczególnych części wykonywanych przez orkiestrę i nadawnie tempa kompozycji ma w sobie coś z magii... Dyrygowanie wszakże ma w sobie coś władczego, stąd często używamy tych słów synonimicznie.

Karola Szymanowskiego. W repertuarze koncertów oraz nagrań artysty naczelnego miejsca znajduje muzyka polska. Antoni Wit dokonał wielu światowych prawykonań utworów m.in. Krzysztofa Pendereckiego (Lacrimosa, Agnus Dei), Wojciecha Kilara (dedykowanej mu September Symphony i Sinfonii de motu) oraz niezliczonych pierwszych wykonania w Polsce.

trum królował dyrygent, którego sala powitała z ogromnym entuzjazmem i wyczekiwaniem. Antoni Wit bynajmniej nie zawiódł setek słuchaczy. Koncert był wspaniały, czemu widownia dała wyraz nieustającymi wręcz brawami.

Po koncercie można było wziąć udział w spotkaniu z dyrygentem oraz wykonawcami partii śpiewanych (baryton, tenor i sopran). Antoni Wit okazał nie tylko swoje unikalne umiejętności i pełen profesjonalizm, ale również świetne poczucie humoru w rozmowie z częścią widowni, która została po koncercie, by wziąć udział w spotkaniu.

Była to pierwsza wizyta dyrygenta w Denver, choć kiedyś miał on już okazję koncertować w Boulder. Wszyscy z pewnością żywią nadzieję, iż nie była ona jednak jego ostatnią wizytą, i że wkrótce znowu będziemy mieć zaszczyt go u nas gościć.

Antoni Wit urodził się 7 lutego 1944 w Krakowie) jest polskim dyrygentem i profesorem sztuk muzycznych.

W Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie (obecnej Akademii Muzycznej) studiował dyrygenturę u Henryka Czyży, kompozycję u Krzysztofa Pendereckiego.

Drugie miejsce w międzynarodowym konkursie dyrygenckim Herberta von Karajana w Berlinie w 1971 roku zapoczątkowało jego karierę. Był m.in. szefem Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia i Telewizji, od 2002 jest dyrektorem naczelnym i artystycznym Filharmonii Narodowej w Warszawie, wykładał także na Akademii Muzycznej w Krakowie. Naucza w Akademii Muzycznej w Warszawie.

Antoni Wit jest „rekordzistą” nagraniowym wśród polskich dyrygentów. Jego nagrania znajdują się na około 200 płytach CD sprzedanych w blisko pięciu milionach egzemplarzy. Płyty otrzymały liczne nagrody (m.in. sześć nominacji do Grammy, Diapason d’Or i Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie, Cannes Classical Award, cztery polskie Fryderyki). Nagrania obejmują dzieła polskich kompozytorów: Paderewski, Wieniawski, Karłowicz, Szymanowski, Lutosławski, Penderecki, Kilar, jak również utwory światowej literatury - m.in. przyjęte z wielkim uznaniem krytyków interpretacje dzieł Mahlera i R. Straussa. W najbliższym czasie zarejestruje utwory Góreckiego, a następnie - Weinberga i Dwořaka. Artysta został uhonorowany wieloma wyróżnieniami i odznaczeniami, m.in. 1980 otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi i Nagrodę Prezydenta miasta Krakowa, w 1982 - Nagrodę Związku Kompozytorów Polskich oraz Nagrodę Ministra Spraw Zagranicznych, w 1983 i 1987

- nagrody przewodniczącego Komitetu do spraw Radia i Telewizji, w 1984 i 1996 - nagrody „Orfeusz” za najlepsze wykonanie muzyki polskiej na „Warszawskiej Jesie-eni”, w 1985 - Odznakę „Zasłużony Działacz Kultury” i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, w 1991 - Nagrodę Prezydenta miasta Katowic, w 1998 - „Diamentową Batutę” od Zarządu Polskiego Radia, w 1999 - „Płatynowy Laur Umiejętności i Kompetencji” (wraz z NOSPRem), w 2000 - Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, w 2002 - Złoty Medal Fundacji Artura Rubinsteina, w 2006 - Oficerski Krzyż Orderu Zasługi dla Republiki Włoskiej.